

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ, ΑΜΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΣΩΡΩΠΟΥ
ΕΠΙΘΟΡΙΑΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ
ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΥΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ
www.agioiastoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com τηλ. 210 8027738
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ 12^η Ιουνίου 2011 ΕΤΟΣ 4ον ΤΕΥΧΟΣ 162

21 Ιουνίου 2011 Ιερό προσκύνημα στα Μοναστήρια της Άνδρου
ώρα αναχώρησης 6:00 π.μ.

11 με 15 Ιουνίου Ιερό προσκύνημα στην Κέρκυρα - Ιωάννινα –
Μέτσοβο. Δηλώσεις συμμετοχής μέχρι 20 Ιουνίου.

Η ηλεκτρονική μας σελίδα www.agioiastoloi.gr

Κυριακή της Πεντηκοστής: "Εις ενότητα πάντας εκάλεσεν"

Η σημερινή ημέρα της Πεντηκοστής θεωρείται η γενέθλια ημέρα της Εκκλησίας, με την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος που δυνάμωσε την Εκκλησία από τα πρώτα της βήματα.

Το γεγονός της Πεντηκοστής που περιγράφει ο ιερός ευαγγελιστής, δεν είναι ένα συνηθισμένο «θαύμα». Πρόκειται για μια πράξη του Θεού που έχει μεγαλύτερη σημασία και διάρκεια.

Αρχικά δεν περιορίζεται σε μερικούς ανθρώπους. Δεν επιφοίτησε μόνο στους Αποστόλους, αλλά σε όλους τους πιστούς – περίπου εκατόν είκοσι άτομα- δηλ. το σύνολο της Εκκλησίας. Αυτό σημαίνει, ότι η επιφοίτηση του Αγ. Πνεύματος αποτελεί βασικό χαρακτηριστικό της Εκκλησίας. Δεν είναι ένα θαύμα, αλλά μια συνεχής αποκάλυψη του Θεού, μια διαρκή παρουσία του Παρακλήτου, αποκάλυψη του νέου κόσμου που εγκαινίασε ο Χριστός με την Ανάσταση Του.

Αν δούμε την Πεντηκοστή μ' αυτή την όψη, τότε δεν είναι μόνο ένα γεγονός της ιστορίας, αλλά γίνεται παρόν. Δεν είναι μία ανάμνηση, αλλά γίνεται νέα, τωρινή πραγματικότητα. Μ' άλλα λόγια σήμερα γιορτάζουμε τα δικά μας γενέθλια, τη δική μας επέτειο του δικού μας φωτισμού από το Αγ. Πνεύμα.

Κι' αυτό το τελευταίο δεν περιορίζεται μόνο στο συναισθηματικό χώρο της υπάρξεως μας, γιατί ο περιορισμός της επενεργείας του Παρακλήτου στη συναισθηματική μόνο σφαίρα θα μετέβαλε τον χριστιανισμό σε μυστικιστική ανατολική αίρεση. Όμως η ορθόδοξη θεολογία ποτέ δεν περιόρισε τη δράση του Πνεύματος σ' ένα μόνο μέρος της ανθρώπινης ζωής. Το Αγ. Πνεύμα ενεργεί σε ολόκληρη την Εκκλησία και σε ολόκληρη τη ζωή των πιστών. Ακόμη περισσότερο. ενεργεί σ' ολόκληρο τον κόσμο κάθε στιγμή της ιστορία του. Η δράση του Αγ. Πνεύματος είναι καθολική και οικουμενική, γι' αυτό και είναι οικουμενική και καθολική η Εκκλησία μέσα στην οποία εμφανίζεται καθημερινά ο Παράκλητος. Μ' άλλα λόγια ο Παράκλητος είναι ο νους και η καρδιά της Εκκλησίας και η Πεντηκοστή είναι το συνεχές παρόν της Εκκλησίας μέσα στο μεταβαλλόμενο κόσμο μας.

Αυτό για τον κάθε πιστό σημαίνει μερικά πρακτικά πράγματα και συγχρόνως κριτήριο της γνησιότητας και της ειλικρίνειας της χριστιανικής του πίστewος.

Ο Απ. Παύλος λέγει ότι το Άγ. Πνεύμα ανακαινίζει και μεταμορφώνει διαρκώς τον άνθρωπο, για να γίνει πολίτης του νέου κόσμου. Ανακαινίζει το λογικό του, για να μπορεί να διακρίνει κάθε φορά ποιο είναι το θέλημα του Θεού, το αγαθό και το τέλειο. Αυτό ίσως ακούγεται ότι είναι εύκολο πράγμα. Όχι, δεν είναι καθόλου εύκολο. Ας σκεφθούμε τις καθημερινές μας πράξεις. Λ.χ. πόσες φορές μπορούμε να ξεχωρίσουμε το προσωπικό μας συμφέρον από το θέλημα του Θεού; ή πόσες φορές σκαφτόμαστε στην προσευχή μας να ζητήσουμε από το Θεό να κάνει ό, τι θέλει Εκείνος; Δεν ζητάμε να κάνει ό, τι θέλουμε εμείς; Δεν βάζουμε τον εαυτό μας πάντα απ' όλα; Είναι λοιπόν δείγμα ανακαινίσεως αυτό του ανθρώπου; Είναι απόδειξη ότι ζούμε την Πεντηκοστή;

Τα ερωτήματα αυτά περισσεύουν, όταν αναλογισθούμε και τα εκκλησιολογικά και κοινωνικά αποτελέσματα της επιφοίτησης του Αγ. Πνεύματος, όπως τα προβάλλει η υμνολογία της μεγάλης εορτής.

Η επιφοίτηση του Παρακλήτου έφερε την ενότητα στον κόσμο. Όχι βέβαια μια ενότητα νομική ή οικονομική, αλλά μια ενότητα αγάπης, που ξεπερνάει όλες τις αντιθέσεις. Κι' αυτό στο εκάστοτε παρόν της Εκκλησίας. Εδώ κρύβεται και το βαθύτερο νόημα της Πεντηκοστής που γίνεται ένα γεγονός κοσμοϊστορικό.

Στο δοξαστικό του εσπερινού της εορτής παραλληλίζεται η κάθοδος του Παρακλήτου με την κάθοδο του Θεού κατά το κτίσιμο του πύργου της Βαβέλ.

Λέγει το δοξαστικό σ' ελεύθερη απόδοση:

«Οι γλώσσες έπαθαν σύγχυση κάποτε από την παράτολμη πυργοποιΐα. Οι γλώσσες έγιναν όμως σοφές τώρα με τη δοξολογία του Θεού που γνωρίσαμε.

Εκεί καταδίκασε ο Θεός τους ασεβείς για το παράπτωμα τους. Εδώ φώτισε ο Χριστός τους ψαράδες με το Άγ. Πνεύμα.

Τότε ήρθε σαν αποτέλεσμα η ασυνεννοησία για να μας τιμωρήσει. Τώρα όμως ακούγεται η καινούργια μελωδία της σωτηρίας των ψυχών μας.

Η Βαβέλ δεν είναι μια ασήμαντη ενέργεια του ανθρώπου. Εκφράζει την αλαζονεία της δυνάμεως. Είναι η «ύβρις» που έλεγαν οι αρχαίοι, η αιτία όλων των δεινών. Ο άνθρωπος ξεφεύγει από τη φυσική τάξη και νομίζει πως μπορεί χωρίς τιμωρία να γίνει αντί πλάσμα, δημιουργός. Έτσι παύει να έχει την αίσθηση του μέτρου και τη σωστή σχέση με τον συνάνθρωπο. Ξαφνικά αφηνιάζει και συμπεριφέρεται αλαζονικά, και τα έργα του αντί να ενώνουν, τον απομονώνουν. Η γλώσσα από όργανο συνεννόησης γίνεται αιτία διαιρέσεων και αντιθέσεων. Η τεχνική αντί να διευκολύνει τη ζωή, παρασκευάζει τον όλεθρο. Κι' αυτό όχι μόνο στη Βαβέλ, αλλά σ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας μας. Και το αποτέλεσμα η αφωνία, η ανοιχτή ρήξη, ο αλληλοσκοτωμός.

Σ' αυτή την τραγική Βαβέλ του ανθρώπου ήλθε να βάλει τέλος η Πεντηκοστή. Ήλθε να δώσει στον άνθρωπο τη δυνατότητα μιας νέας αληθινής ενότητας, μια νέα γλώσσα που οδηγεί στη συνεννόηση και όχι στη διαμάχη και τον αλληλοσπαραγμό.

Η Πεντηκοστή συγκροτεί τον καινούργιο κόσμο, και ένα από τα βασικά γνωρίσματα του κόσμου είναι η ενότητα, η οποία φαίνεται στα Μυστήρια της Εκκλησίας, ιδιαίτερα την ώρα της Θ. Λειτουργίας, όταν ενώνονται όλοι μεταξύ τους, γιατί ενώνονται με το Χριστό για του Αγ. Πνεύματος. Μας δίνει μια γεύση υπέρβασης του εγωισμού, στην αυτοθυσία και τον αλτρουισμό των μεγάλων πατέρων. Είναι η εκδήλωση ενότητας του κόσμου γύρω από τον Θεό η μνημόνευση όλων των Εκκλησιαστικών ηγετών στις πανηγυρικές λειτουργίες.

Η ιστορία και το παρόν της Εκκλησίας έχουν να παρουσιάσουν περισσότερα δείγματα ενότητας από τα συνέδρια των διαφόρων κοσμικών «συμμαχιών», παρά τις ανθρώπινες αδυναμίες, παρά την αντίσταση του εγωισμού μας στη φωνή του Παρακλήτου.

Έτσι η Εκκλησία παραμένει η ζύμη για την ενότητα του κόσμου σε μια αρμονική συμφωνία, αρκεί να πάψουμε να ακολουθούμε την ιδιοτέλεια μας και να ακολουθούμε με ειλικρίνεια τη φωνή του Παρακλήτου μέσα μας.

Ο κόσμος αναμένει την ώρα της ενότητας, όχι αυτής της πρόσκαιρης και εξωτερικής, αλλά αυτής που στηρίζεται στην αγάπη, στην αρμονία στην ειλικρίνεια. Είναι θέμα της χριστιανικής μας ιδιότητας να εργασθούμε προς αυτή την κατεύθυνση ή πιο σωστά να αφήσουμε το Αγ. Πνεύμα να μας οδηγήσει στην ενότητα της αγάπης.